

ISO AF Pirets

Número 4

Sumari

Imatge de la portada:

Pequeña cascada d'Arnaldo Jardon
1ª classificada - lliga mes Octubre

Editorial	.. . 3
Del Pilar a tots Sants	.4 , 5 , 6
Quien está detrás de la Cámara?	de 7 a 12
32 Festa de la Fotografia	14-15
Lliga llarga exposició	de 15 a 26
Cursos Can Butjosa	. .27, 28
Taller de bolets	. .29 , 30, 31
Sortida Reining	. 32, 33
Sortida jardins Marimurtra	34 ,35
Taller Rapinyaires	de 36 a 41
Taller estudi	. . . 42 , 43
Anuncis i projectes	 44
Efemèrides Ball de gitanes	. 45 a 48
Festa Missirah	.. 49 a 51
Inauguració Monòlit	..53

L'Associació Fotogràfica Parets no és responsable de les opinions dels autors que signin els articles. Els articulistes exposen posicions personals.

Confecció revista:

Mercè Ramírez Andrada

Col·laboracions:

Escola Dansa: Elite Dance,
Esther Aguilera, Gines Cabezas,
Ramón Cugat, Martí Gasull,
Esteve Llanes, Albert Mauri,
Javier Martín, Maria Planas,
Miquel Portell, Julia Puig,
Xavi Puente, Núria Quintana,
Mercè Ramírez, Diego Rosa,
David Rodríguez, Raül de Val

Adreça

Associació Fotogràfica Parets
C. Ponent, 14
Ca n'Oms, Sala d'entitats

www.afparets.com

<https://www.facebook.com/groups/afparets/?fref=ts>

<https://www.flickr.com/groups/2455938@N22/>

Amb el suport de:

Del Pilar al dia de Tots Sants

Martí Gasull i Coral (1919-1994) feia fotografies. De vuit a deu del matí. I des del Pilar fins al dia de Tots Sants. Les millors hores i les millors dates per retratar Barcelona. Llums suaus i rasant, i ombres allargades. Unes llums i unes ombres que ja no existeixen –la contaminació, l'asfalt i les parets netes que té ara la ciutat les han canviat-. I unes llums i unes ombres que Gasull va captar com ningú a la dècada dels 50. Ho va fer per amor a l'art, perquè li agradava. I ho va fer fora de l'horari d'oficina, passejant amb la càmera a la mà pel barri de la Ribera, el seu barri, abans d'entrar a treballar. A vegades també arribava fins a Montjuïc, d'altres fins a Francesc Macià, i algunes altres fins al parc Güell o el Somorrostro. I el port, la gran atracció dels fotògrafs de l'època.

Potser perquè l'entrada estava prohibida sense el permís pertinent. O potser per la seva plàstica. Parlem per exemple de la instantània dels tres soldats caminant pel moll carregant el farcell. La més espontània de les seves de fotografies i una de les que més mirades atrau. Però també una de la que menys agradaven al seu autor. No en va, l'art de Gasull es trobava a les antípodes del de Xavier Miserachs. Aquest caçava mentre que Gasull componia. Que és el mateix que dir que Miserachs no buscava, trobava i disparava; i que Gasull no premia el disparador fins que dibuixava la imatge a la retina. I la del port no és una instantània pensada; és una instantània trobada

La passió per la imatge va acompanyar sempre Gasull, com a fotògraf i com a laboratorista, encara que la seva especialitat eren els números. Treballava de comptable al Col·legi de l'Art Major de la Seda, al fantàstic edifici barroc del carrer de Sant Pere Més Alt amb la façana esgrafiada amb atlants i cariàtides. I des del qual va captar més d'una imatge del Palau de la Música, com era la que dibuixa amb tots els grisos possibles la melancolia d'un plujós dia de tardor. Fotògraf de matinada, comptable al matí i laborista a la tarda. Ja quan acabava de fer números, Gasull remenava papers, emulsions, fixadors i cubetes. Els seus positivat es eren els millors. I la seva clientela, la més reconeguda: allà hi duïen el seu material Oubiña, Maspons i Masdén.

Martí Gasull i Avellán (1944), l'altre Gasull, va heretar la tècnica del seu pare i és un dels millors fotògrafs d'art que hi ha hagut en aquest país. En ell han confiat artistes com Miró, Tàpies, Guinovart, Subirachs, Clavé, Brossa, Plensa i Ràfols Casamada, per posar-ne alguns exemples. També és un dels grans defensors de l'art del seu progenitor: <Hi ha molts fotògrafs de postguerra, com el meu pare, que no es que hagin sigut oblidats, és que han sigut ignorats, afirma. I

de la seva tècnica: <<Positivava de meravella. La prova són les fotos que vaig trobar amuntegades en un traster, malgrat les condicions extremes en què s'han passat anys, estan intactes.

Martí Gasull i Avellán (1944), l'altre Gasull, va heretar la tècnica del seu pare i és un dels millors fotògrafs d'art que hi ha hagut en aquest país. En ell han confiat artistes com Miró, Tàpies, Guinovart, Subirachs, Clavé, Brossa, Plensa i Ràfols Casamada, per posar-ne alguns exemples. També és un dels grans defensors de l'art del seu progenitor: <Hi ha molts fotògrafs de postguerra, com el meu pare, que no es que hagin sigut oblidats, és que han sigut ignorats, afirma. I de la seva tècnica: <<Positivava de meravella. La prova són les fotos que vaig trobar amuntegades en un traster, malgrat les condicions extremes en què s'han passat anys, estan intactes.

El Quadern Robat

Anna Belsa és la tercera protagonista de la història. La galerista durant 27 anys va treballar a la Joan Prats i el 2014 va decidir re inventar-se. El resultat és El Quadern Robat , un petit i personal espai en un principal del carrer de Còrsega on només exposa allò que li agrada. "La relació amb un col·leccionista o comprador és d'extrema confiança. De manera que quan recomanes un artista hi has de creure. És l'única condició.

L'art ja és prou intangible perquè hi hagi altres condicionants, explica.

La relació entre els tres personatges és evident. I la resumeix un enamorament artístic. Belsa va veure les fotografies de Gasull i Coral que Gasull i Avellán havia trobat al traster i ho va tenir clar: "Es mereixia un reconeixement i s'havia d'exposar". Dit i fet. A El Quadern Robat s'exposen, fins el 3 d'octubre, 26 còpies d'època realitzades pel mateix Gasull, sota el títol *Barcelona i la llum d'aquells anys*. "Són les que més li agradaven , les que va ampliar i va muntar, afirma el seu fill.

I ja posats, després de veure el treball de Gasull, demanin veure el d'Oriol Jolonch, un jove fotògraf barceloní amb exposició a Cam Framis i fons d'art El Quadern Robat que és pura poesia.

Natalia Farré

(El Periodico)

Primer de tot, vull donar les gràcies a Martí Gasull i Avellán per permetre la transcripció d'aquest article i us explico el perquè.

Ens coneixem de fa més de 60 anys i jo vaig conèixer al seu pare, en Martí Gasull i Coral, a raó de que el meu espòs Esteve Llanes col·laborava amb el pare i més tard amb el fill en la seva labor de fotografia, allà em vaig començar a introduir en aquest món fantàstic que anys més tard em va servir per viure.

Sempre em quedava embadalida al saló de casa seva en veure unes fotografies en Blanc i Negre perfectament emmarcades i que sense entendre no sé perquè, m'entusiasmaven. Els havia preguntat un munt de vegades si havien pensat exposar. La resposta era sempre no. I vet aquí el que és la vida, un bon dia el meu fill Esteve em fa saber que s'inaugura l'exposició d'en Martí Gasull i Coral.

Vaig anar a visitar-la acompanyada d'una amiga i ens va entusiasmar, i per sorpresa no hi havia cap d'aquelles fotografies que jo estava cansada de veure al seu saló i que algun dia poden veure la llum també.

Quan vaig llegir l'article a El Periódico, no m'ho vaig pensar dos cops i vaig demanar permís a en Martí Gasull i Avellán per posar-lo a la nostra revista, fent el meu particular homenatge. Encara que l'exposició ja hagi estat finalitzada us prometo que si algun dia tornen a exposar alguna nova col·lecció trobada us ho comunicaré i insistiré perquè no us la perdeu.

Mercè Ramirez

